

Hồi 3

Phong lâu, Phàn gia mộ người nghĩa hiệp Hương quán, Song hiệp gặp bạn đồng môn

Anh em Chu gia vừa ra khỏi Xuân Phong Quán được vài chục thước thì có tiếng người gọi giật phía sau.

- Quý khách! Quý khách!

Hai người quay lại nhận ra đó là chủ Trà Hương Quán liền đứng lại chờ.

Chủ quán tiến tới vái dài hai người:

- Thật là hảo võ nghệ lực năng cử đỉnh, thế khả bạt sơn. Tôi xin chúc mừng nhị vị vừa làm một việc phúc đức tày trời cho toàn dân Trấn Giang, chúng tôi phải ghi ơn công đức đó. Nhưng xin nhị vị về quán nhà rửa mặt rửa tay cho khoan khoái rồi hãy dạo chơi. Hội hoa đăng mở luôn trong 3 ngày 3 đêm còn nhiều thì giờ.

Chu Đức Kiệt, Chu Tú Anh nhìn thấy nhiều người theo sau, bèn bảo chủ quán:

- Được rồi tiên sanh cứ về trước, chúng tôi sẽ về quán ngay. Xin đừng lộ hình tích của anh em tôi trọ ở Trà Hương Quán, e mọi người tới thăm hỏi mất tự nhiên.

Chủ quán vâng dạ đi trước.

Anh em Chu gia rảo cẳng rẽ sang đường khác lần vào đám đông, đi vòng vèo mãi về Trà Hương Quán.

Chủ quán và hai người một trai một gái vẫn võ phục đang đứng nói chuyện ở trước cổng quán.

Bên gốc liễu, buộc 2 con tuần mã màu đỏ sẫm.

Đức Kiệt hỏi Tú Anh:

- Chắc có khách trọ mới tới.

Tú Anh đáp:

Hình như họ chờ ai... Kìa! Như là chủ quán chỉ chúng mình.

Hai người lẳng lặng không nói gì về tới cổng quán.

Đôi nam nữ tiến tới thi lễ, tự giới thiệu:

- Tiểu đệ họ Phàn tên Thế Hùng và em gái là Phàn Mộng Liên ngưỡng mộ đại danh nhị vị nên trộm phép tới đây khinh động kính chào, cúi mong thứ lỗi đường đột cho.

Đức Kiệt, Tú Anh vội đáp lễ:

- Đệ là Chu Đức Kiệt và em ruột là Tú anh đây, quán tại Bình Dương, Sơn Đông.

Phàn Thế Hùng sửng sốt:

- Ủa té ra nhị vị là Đơn đao Bình Dương Chu anh hùng và Lam Y nữ hiệp chi gia đó. Anh em tiểu đệ có mắt không. Quý vị đại danh dội vang xuống tận Giang Nam. hân hạnh, hân hạnh.

Chủ quán nói với Chu Đức Kiệt:

- Tôi vừa về tới quán nhà thì nhị vị Phàn gia đây phi ngựa tới. Phàn tráng sĩ đây tức là Phi đao thái bảo và tiểu thư Song đao Nữ người Thái an huyện, khắp vùng này ai cũng biết tiếng. thường qua chơi Trấn Giang và chuyển nào cũng ngụ tại bản quán.

Chu Đức Kiệt cả cười:

- Té ra chúng ta đồng đạo cả. Xin mời vào quán nói chuyện cho tiện.

Nói đoạn, đưa tay mời anh em họ Phàn đi trước.

Phàn Thế Hùng trạc tam tuổi trở lại, da ngăm đen, tai to mặt lớn, vóc dáng khỏe mạnh, lưng đeo bọc hành lý lộ cán cây đơn đao.

Phàn Mộng Liên mặt trái xoan, mũi cao mắt bồ câu đen láy, mang bộ võ phục màu tím, dáng dấp gọn gàng con nhà tướng. Vai nàng vác hành lý và bên sườn đeo cặp song đao, tuổi trạc đôi mươi.

Vào tới trong quán, Phàn Thế Hùng bảo chủ quán để cho hai căn phòng.

Chủ quán tươi cười:

- Trên lầu còn đúng hai căn phòng nữa kế cận với phòng nhị vị Chu gia đây.

Chu Đức Kiệt nói với Phàn Thế Hùng:

- Nhon huynh hãy cất hành lý lên phòng. Anh em tôi cũng cần phải sửa sang lại chút đỉnh rồi ta xuống nhà uống trà nói chuyện.

Chủ quán nói:

- Bây giờ cũng chiều rồi, nếu quý vị xơi rượu tôi sửa soạn.

Phàn Thế Hùng ha hả cười:

- Thế càng hay, Chu huynh, cho phép tiểu đệ được đứng chủ dưới này.

- Không được! Đệ tới Trà Hương quán trước là chủ, nhơn huynh tới sau phải là khách mới trúng lý.

- Dạ xin tùy ý nhơn huynh dạy sao tiểu đệ cũng phải cúi đầu tuân theo.

Sấm tối, hai họ Chu Phàn, bốn người cùng xuống nhà.

Chủ quán đã dành căn phòng ăn nhỏ riêng cho bốn quý khách.

Ai nấy đều ăn uống nói chuyện rất là vui vẻ, Chu Tú Anh và Phàn Mộng Liên hai bạn gái rất thân mật.

Phàn Thế Hùng hỏi Chu Đức Kiệt:

- Chắc là Chu huynh muốn biết vì lẽ gì tiểu đệ tìm tới đây nhỉ?

Chu Đức Kiệt gật đầu:

- Chính vậy đó. Đệ thắc mắc lắm.

Phàn Thế Hùng cười:

- Trước là nhơn huynh hơn tuổi, xin cho tiểu đệ được làm em, chứ đừng xưng hô thế trái phép. Có được không ư?

Đức Kiệt mỉm cười:

- Được lắm. Ngu huynh rất thực thà.

- Tiểu đệ từ thái an huyện lên Trấn Giang vừa tới bến thì thấy mọi người đổ xô vào Xuân Phong Quán. Vốn dĩ tiểu đệ biết quán ấy do tên Tham hoa quỷ Dương Tấn Đình lập nên, nay thấy nhiều người chạy vào đó, tiểu đệ nghi nay tới việc y hay hiệp đánh người nên có ý vào xem và tiếp tay ai đó bị hãm trong quán ấy luôn thể. Không ngờ được mục kích trận đại náo Xuân Phong Quán thiệt là hào hứng.

Về sau lúc nhị vị ra cứu tiểu đệ muốn theo báii yết ngay nhưng người xem đứng ngoài đông quá, tiểu đệ bị kẹt. Chen ra tới ngoài thì nhơn huynh và Chu nữ hiệp đã đi đâu mất.

Hỏi thăm chung quanh người ta nói thấy nhị vị nói chuyện với chủ quán Trà Hương là người tiểu đệ cũng quen biết. Bởi vậy anh em đệ mới tìm tới đây và biết nhị vị trọ tới quán này.

Tên cậu trệ Dương Tấn Đình cậy thế cha nó làm Tổng Trấn, giam hãm phụ nữ đã nhiều lắm, trị thế cũng là còn nhẹ, đáng đời cho nó lắm...

Chu Đức Kiệt nói:

- Giết y cũng không được việc chi, tha cho y toàn mạng để bồi thường cho các nạn nhân về trước của y còn có lợi hơn.

Phàn Thế Hùng lắc đầu:

- Chưa chắc, Dương Tổng Trấn rất nuông chiều Dương Tấn Đình, chưa biết chừng y sẽ huy động nhiều người lục soát bắt nhị vị để trả thù. Thật ra họ Dương không biết rằng con y gây nên tội ác, nhưng Tấn Đình lợi dụng lòng thương của cha bịa đặt rằng y bị nhị vị cậy có võ nghệ náo Xuân Phong Quán chẳng hạn. Tiểu đệ nghe nói Dương phu nhân thường che chở Dương Tấn Đình ton hót nhiều điều với chồng.

Chu Tú Anh cười:

- Việc đó không khó, chúng tôi sẽ có biện pháp chống lại rất dễ dàng và khiến chúng phải suy nghĩ nhiều.

Phàn Mộng Liên nói:

- Năm nào tiểu muội cũng cùng gia huynh lên Trấn Giang chơi mà may mắn không gặp bọn Dương Tấn Đình chuyển nào cả.

Chu Tú Anh nói:

- Nhị vị thừa sức đối phó với bọn chúng. sá chi bọn côn đồ rất lạ một nỗi là thị trấn lớn như Trấn Giang này mà không có một tay võ dòng nào can thiệp để chúng hoành hành mãi thế khó chịu quá. Giang Nam đất rộng người nhiều, thiếu chi anh hùng liệt nữ.

Phàn Thế Hùng nói:

- Suy luận thế đúng lắm. tại Trấn Giang có mấy họ võ nghệ chân môn Thiếu Lâm tự, song le mấy họ này từ đời nọ tới đời kia ở thị trấn này lâu lắm rồi, gia đình họ hàng đông nên có vẻ phần e nề quan Tổng Trấn không dám thẳng tay. Hơn nữa Dương Tấn Đình cũng không bao giờ đụng chạm với họ nên họ không có dịp hành động. Nhưng lưới trời khó thoát, hôm nay gặp phải nhị vị. trừ những hiệp khách giang hồ, người Trấn Giang này ai dám đại náo Xuân Phong Quán.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Phan hiền đệ sánh quán tại Thái an huyện cách đây bao xa? Lập gia đình chưa? Đến Trấn Giang có việc chi.

- Thái an huyện lớn lắm, ở ngay dọc Trường giang cách Trấn Giang chừng 200 dặm. Thủy bộ đều có đường đi. Nếu có dịp qua đó như huynh cứ hỏi nhà họ Phàn thì ai cũng biết.

- Nhà còn lão mẫu. Riêng phần tiểu đệ mới lập gia đình. Sở dĩ muộn như vậy là vì tiểu đệ ưa thích tập luyện võ nghệ, giao du đây đó học hỏi thêm, về sau lão mẫu buồn phiền ép buộc gắt quá nên phải chiều ý người cho khỏi mang tội thất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại.

- Anh em tiểu đệ hàng năm lên Trấn Giang để thăm mấy người vào hàng thúc phụ cùng môn phái. Nhưng chuyến này thì sẽ đi Dương Châu thăm cô mẫu luôn thể.

Chu Đức Kiệt gật đầu:

- À thế ra hiền đệ xuất thân từ thiếu lâm phái đó.

- Dạ, cũng như cố gia phụ. Phụ thân của tiểu đệ trước đây có theo học tại Tung sơn tỉnh Phúc kiến. Bởi vậy mới truyền nghề cho đệ và Mộng Liên. Gia phục mất vừa mới mãn tang cho nên tiểu đệ vẫn có ý muốn lên Thiếu lâm tự một phen nhưng gia mẫu không ưng thuận.

Chu Tú Anh:

- Như vậy cũng chân truyền rồi miễn là Phàn huynh thâm nhập được tài nghệ của bá phụ.

Phàn Mộng Liên nói đỡ.

- Anh em tiểu muội chập chững gọi là theo đòi được chút đỉnh, so sánh sao được với các bậc tiền bối, bởi vậy luôn luôn muốn học hỏi thêm. Như lúc ban chiều hiền tỉ dùng nội ngoại công đạp chệch hấn cây cột lớn ở giữa Xuân Phong Quán đó là một công phu không những cần phải chân truyền mà cần đòi hỏi nhiều năm tập luyện.

Chu Tú Anh cười:

- Phàn hiền muội thao thao bất tuyệt, chắc có đọc qua võ thuật từng thư giảng về công phu đó, phải không.

- Cố gia phụ có giảng qua nhưng chính người cũng chưa hấp thụ được công phu cao siêu ấy. Tiểu muội còn nhớ gia phụ một hôm nói rằng.

“Trong khắp lãnh thổ Trung nguyên chỉ có 6 người sử dụng nổi lối “Nội ngoại Thần Công thuật” là:

“Bát ma tổ sư ở Tây tạng.

“Huyền Vân trưởng lão ở Cửu Huyền Sơn Quan Ngoại.

“Đức võ đạo nhơn, đồ đệ của Huyền Vân trưởng lão.

“Ba vị này thì một ở cực tây, hai ở Hoa Bắc. Còn ba vị dưới đây ở Hoa Nam.

“Chiêu Đức thiên sư ở Tung Sơn Thiếu Lâm tự.

“Thượng Thái Thiên sư ở Bạch Hạc Long Sơn, Vân Nam.

“Thiệt cước đạo nhơn ở Động Đình Hồ.

Và bây giờ phải kể cả Lam Y nữ hiệp. Tổng cộng là 7 vị. Có thể không? Nữ hiệp tất biết rõ hơn chúng tôi.

Chu Tú Anh nhìn Chu Đức Kiệt và anh em Phàn gia cười, và nín thinh.

Phàn Mộng Liên ngạc nhiên không hiểu.

- Tiểu muội nói sai chẳng? Xin chỉ cho được biết rõ.

Chu Tú Anh nói:

- Phàn hiền muội nói rất đúng. Bát ma tổ sư và Huyền Vân trưởng lão cùng học một thầy thì Trưởng Lão đã tịch rồi. Đức Võ đạo nhơn hiện thay thế Trưởng Lão tu ở Quan ngoại, người là thúc phụ cũng là sư phụ của chúng tôi. không phải riêng mình tôi nhưng gia huynh Chu Đức Kiệt đây cũng là thâu nhận được công phu lớn lao ấy.

Phàn Mộng Liên nghe nói, vội đứng dậy bước tới quỳ xuống trước mặt lam y Nữ Hiệp:

- Mộng Liên này có mắt mà không biết nhận xét. Chu Nữ Hiệp vào hạng sư phụ, tôi thiết đáng tội xin người tha lỗi.

Chu Tú Anh vội tránh sang bên, nâng Phàn Mộng Liên dậy:

- Ấy chết, sao hiền muội lại hành động như vậy khiến tôi khó xử vô cùng. Chúng ta chẳng qua như hai chị em, còn vấn đề võ thuật công phu, tôi may mắn hơn và được bước trước nên tạm gọi là tiến xa hơn chứ có gì đáng kể.

Chu Đức Kiệt nói:

- Chúng ta đây như anh em một nhà. Phàn Muội chớ làm mất tự nhiên của bữa ăn thân mật này. khi xưa đời Tống, Hoa hòa thượng Lỗ Trí Thâm vươn tay uốn mình nhổ bật hẳn cây liễu lên, sức lực đó mới đáng lưu danh muôn thuở.

Phàn Thế Hùng lắc đầu:

- Chư huynh nhún nhường dạy vậy thôi, cây cột chánh ở Xuân Phong Quán nặng nề hơn cây liễu nhỏ của Lỗ Trí Thâm nhiều vì sức nặng của mái nhà dồn cả vào cây ấy, Lam y Nữ Hiệp đứng “Độc cước tấn” dùng chân đá bật hẳn cây cột lớn nhường ấy sang bên.

- Còn Hoa hòa thượng, lúc nhổ cây dương liễu, tọa bộ “Trung bình tấn” sau chuyển sang “ngịch mã tấn” đồng thời chuyển mình mới nhổ nổi cây. Hồi còn sinh thời gia phụ có nói nhiều về công phu này. Nhưng có ghi chú rằng không phải người nào cũng đạt nổi thuật cao siêu này.

Chu Đức Kiệt nói:

- Phàn hiền đệ nhớ lắm. Bây giờ ta có thể lên Tung sơn tập luyện được. Như gia muội được theo thầy lên núi sớm không nói làm gì, còn tôi mãi năm 25 tuổi được thâm nhận đó. Rừng văn biển võ, có chí thì nên.

Anh em họ Phàn chờ người ra như nhớ tiếc hay mong muốn một sự gì khó thành công đối với họ.

Chu Tú Anh vội nâng chén vui vẻ:

- Kìa! mãi chuyện trò, quên cả uống rượu. Nào! Xin mời uống cho say, Quốc khánh hoa đăng đại hội mà.

- o O o -